

— Може да има, но е свършенна лъжа.

— Държали ли сте оръжие въ тая стая?

— Никакъ. Всичко си държахъ въ село.

— Нѣщо като пушки, револвери, патрони, не сте ли държали въ тая стая.

— Не.

— Колко години, прѣди вашето задержание, е стоялъ Антонъ Петровъ като слуга у васъ?

— Около 9 мѣсеци, безъ нѣколко дена.

— До вашето задержание ли?

— Да. Всичко на всичко 9 мѣсеца е стоялъ.

— Какъвъ човѣкъ е той и отъ гдѣ е?

— Азъ самъ го не зная какъвъ е и отъ гдѣ е. Зная само това, че той е билъ въ фабриката на Трифковича; че тамъ е изгорилъ за 10.000 лева ячмiekъ и 30 кила хмелъ и че убилъ нѣкой си човѣкъ съ ножъ. И сега, за мое нещастие, да страдамъ днесъ?

— Че какъ тъй да не питате за човѣка, когото сте взели да ви работи? Незнаяхте ли, че той е Чехъ?

— Отъ гдѣ да го знамъ отъ чехско ли е или отъ другадѣ? Азъ имахъ нужда отъ човѣкъ да ми работи и го на-зариохъ, безъ да го питамъ какъвъ е и отъ гдѣ е.

— Питали ли сте го да ви какъ нараняванъ ли е билъ?

— Не съмъ го питалъ. Въ началото, когато дойде той въ Петричъ, нѣщо около 6 мѣсеци наръбъ, азъ исклучително съмъ се занимавалъ съ доставяние на варъ, тухли и пр. за зданието, което правяхъ и за това всеки денъ дохождахъ въ София. Прѣзъ всичкото това врѣме, той си стоеше въ фабриката, гдѣто имаше отдѣлна стая. ходилъ си е по ловъ, а пъкъ азъ постоянно стояхъ при новостроящето се здание, което отстоеше нѣщо единъ километръ на далечъ. Когато съмъ отивалъ при него, то е ставало исклучително за работа и не съмъ го считалъ за друго, освѣнъ за обикновененъ слуга. Въобще азъ съмъ глѣдалъ да си върша работата, а пъкъ той какво е правилъ не знамъ.

— Какъ тъй? Да бжде раненъ слугата ви и вий да го не запитате какъ е станала работата?

— Вий ми казвате, че билъ нараняванъ, а азъ такова нѣщо не зная. Може би се отнася въпросътъ за Апостолъ Ивановъ, койго ми бѣше тезгехтаръ.